

Четврта прозна књига Анђелка Анушића УСПОМЕНЕ ИЗ ПАКЛА не оставља ни траг сумње у погледу књижевне вриједности која се обично мјери стилском дораслошћу, снагом израза и степеном владања формом. Овај стваралац који се, неспорно, најдоследније артистички потврђује у домену лирике нашао је свој простор и у прозном облику који би се могао одредити као нека етерична средокраћа између поезије и крајње слободно схваћене репортаже. Таква симбиоза препуна је литерарних замки (наоко ситних, али у крајњем резултату веома уочљивих), док јој је једина предност заводљива конструкција, могућност да се оплоде и прожму поларизоване крајности - гола животна чињеница и артефакт. Плодотворно наслућен стваралачки простор, дефинисан и унутрашњим насловом књиге (МИРАКУЛИ МИЗЕРИЈЕ), Анушић, углавном, тачно и концентрисано слиједи, прецизно, готово апотекарски, вагајући композиционе цјелине својих кратких прича. Такав формални напор писац уочљиво преноси и на семантичку раван приче, што је најлакше уочити у (претежном) начину остваривања поенте, која је располућена и растегнута од (брижљиво траженог) наслова до посљедње реченице у којој одјекне завршни значењски удар, продужавајући се као ехо за још неки трен. (Тај срећни моменат без текста продужене приче дар је читаоцу, час његовог стварања и сублимације прочитаног. Анушићева књига има таквих момената.)

Ранко ПОПОВИЋ